

Winter 2001

DORPSKRANT

SONNEGA

EN

OLDETRIJNE

HALLO, INWONERS VAN SONNEGA & OLDETRIJNE

U heeft even op deze eerste krant van 2001 moeten wachten, maar hier is hij dan toch.

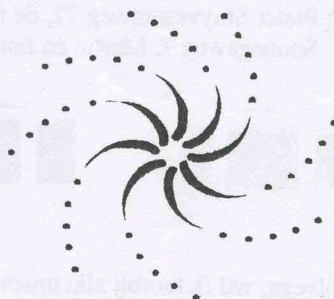
De oorzaak van het latere verschijnen is de drukte rond de kerstdagen op school.

Omdat de kostprijs per jaar per krant bijna F10, 00 bedraagt, zullen we misschien minder (dorps) kranten per jaar laten uitkomen en moet er ook op financieel gebied iets gebeuren.

Met Plaatselijk Belang en de school is hier over gesproken en u zult te Zijner tijd wel horen, hoe deze kwestie wordt opgelost.

In deze krant treft u een uitgebreid verslag over de reis naar Roemenië(ook iets aan de late kant), kunt u in Wolvega Oriënt koffiedrinken, vertelt Albert Brandsma hoe u uit de auto kunt komen als die te water is geraakt en kunnen mensen, die de kerstsamenzang hebben gemist, lezen, hoe het onder de mooie(?) kerstboom is geweest.

Als het virus op sommige computers is bedwongen, leest u ook nog iets over de mini – playbackshow en het komende dorpsfeest.

DE REDAKTIE

Reddend zwemmen

E.H.B.O. Scherpenzeel ging maandag 27 november op bezoek naar het Bosbad in Emmeloord, er waren ook vijf E.H.B.O – leden van Sonnega en Oldetrijne aanwezig.

De avond begon om kwart voor acht.

Het ging om reddingzwemmen en te water geraakte auto hoe men die weer kon ontvluchten.

We kregen een half uur theorie daarna gingen we naar het bad met de kleding aan want als je te water raakt met de auto, dan ga je je eerst ook niet omkleden. De auto raakte in zijn geheel onder water. De vluchtpogingen verliepen goed en daarna hebben we het andere reddingsmateriaal zoals reddingsklos reservewiel geoefend.

Het wiel kan drie man van 70 kg drijvende houden.

Heel eenvoudig materiaal kan men maken tot reddingsmateriaal: een plastic zak uit de supermarkt vol lucht kan men ook op drijven. Op deze manier is de E.H.B.O en het zwemmen wel aanbevelingswaardig voor jezelf en hulp te kunnen bieden aan je medemens. Om 11 uur gingen we voldaan huiswaarts en met een certificaat.

Zo'n avond is wel voor herhaling vatbaar.

E.H.B.O – er A. Brandsma

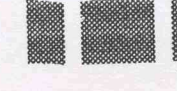
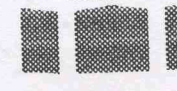
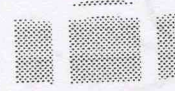

BURGERLIJKE STAND:

GEBOREN: 3 november 2000 – Henry, zoon van Henk en Trienke Elshof, broertje van Wim en Marianne

OVERLEDEN: 29 oktober 2000 – Luc, zoon van René en Henny Kremers, broertje van Mark

HIER KOMEN WONEN: Pieter Stuyvesantweg 72, de fam. Van Etten
Sonnegaweg 7, Martin en Ester Giezen met hun dochter Sanne

Door mijn vertrek naar Wolvega, wil ik hierbij alle inwoners van Sonnega en Oldetrijne hartelijk groeten.
Wilt u een bakje koffie komen drinken, komt u gerust eens langs.

Wiepie Kuipers – de Groot

Dekensmulderstraat 24 te Wolvega

Telefoon: 0561 499339

Verslag Roemeniëreis 9 - 17 december 1999

Donderdag 9 december

Vanmorgen vertrekken wij, Gerrit Wapstra, Egbert Conradi en Albert Conradi om 5.00 uur. De auto propvol. Onderweg zijn er veel buien en een harde zuidwestenwind.

Bij Keulen is het altijd druk en ook deze morgen hebben we last van filevorming. Achteraf valt het mee.

's Middags klaart het op als we steeds oostelijker rijden en zien we zelfs de zon nog.

Om 14.00 uur komen we in Oostenrijk aan. Het stuk naar Wenen valt nog tegen wat afstand betreft. Via de rondweg rijden we door en langs Wenen. Voor de grens met Hongarije rijden we langs een kilometers lange rij vrachtauto's die staan te wachten tot hun papieren klaar zijn bij de grenscontrole. Vele uren staan ze zo in de rij en moeten in de cabine blijven. Wat een vak. Wij kunnen gelukkig doorrijden.

Nadat we een stempel in ons paspoort gekregen hebben passeren we om ongeveer 18.00 uur de grens. Aan de Hongaarse kant staan ook rijen vrachtauto's richting Oostenrijk. Het verschil met Oostenrijk valt hier al direct op. Om langs de vrachtauto's te gaan moeten we half door de berm rijden. Bij het eerste tankstation voor de tolweg slaan we af bij ons hotel in het plaatsje met de onuitsprekelijke naam Mosonmagyaróvár.

We krijgen een drie-persoons kamer. Het hotel en de kamer doen wat groezelig aan en Egbert keurt met een technisch oog de CV af. We eten goulashsoep en een schnitzel en drinken een pilsje. Met een telefoonkaart meldt Albert het thuisfront dat de reis tot zover goed verlopen is. Heel apart is het stalletje waar men allerlei grote potten met groente in het zuur verkoopt.

Vrijdag 10 december

Ondanks het gesnurk hebben we allemaal een goede nachtrust en staan we om half zeven op. Het ontbijt stelt niet veel voor. Een paar onmogelijke broodjes met jam en honing. Het hotel mag dan weinig sterren hebben, de rekening is ook laag. Voor drie personen 90 DM.

De reis gaat verder over tweebaanswegen door troosteloze dorpjes. We drinken koffie in een dorpje waar langs de weg allerlei handwerk wordt verkocht in open stalletjes.

Via de tolweg kunnen we een eind opschieten, maar na Boedapest wordt het weer tweebaans. Ook het vrachtverkeer moet hierlangs wat soms tot gevaarlijke inhaalmanoeuvres leidt. Op de parkeerplaatsen midden in het platteland staan jonge prostituees te wachten op hun klanten. Zoiets zie je in Oldetrijne niet.

Het landschap kenmerkt zich door de uitgestrektheid van de voormalige steppen. Hier en daar staan vervallen staatsboerderijen.

Onderweg stoppen we bij een chauffeurscafé waar we voor een paar centen een enorme kop goulashsoep eten. Een complete maaltijd.

Om half twee al rijden we de volgende overnachtingplaats binnen met de fraaie naam Puspokladany. In het hotel op de camping vinden we snel een goede kamer. Helaas kan de geplande duik in het plaatselijke bronnenbad niet doorgaan omdat het net toevallig vandaag gesloten is. Dus gaan we het dorp bekijken. Heel leuk is het om te zien wat er in de winkeltjes te koop is en wat het kost. De grauwe huizen, rammelende Trabantjes en lage prijzen geven je het gevoel in een heel ander deel van de wereld te zijn.

's Avonds gaan we eten en drinken in het dorp. We kunnen het niet te laat maken want om half negen wordt de eetzaal omgebouwd tot discotheek. Daarom gaan we terug naar het hotel waar we nog een paar pilsjes drinken bij de beheerder van het hotel. Hij werkt hier elke nacht, gasten of geen gasten, zeven dagen (nachten) per week. Hij is blij met het werk want meer dan 15% van de bevolking is werkloos en een simpele auto is hier duurder dan een compleet huis met tuin.

Na een welverdiende douche gaan we slapen.

Zaterdag 11 december

Vanmorgen zijn we vroeg opgestaan na een goede nachtrust. Na het ontbijt rekenen we af en voor half acht rijden we al door het uitgestrekte landschap richting Roemeense grens.

Het is alweer even geleden dat de toneelvereniging haar jaarlijkse uitvoering heeft gehouden. Hopenlijk is de gedachte aan de toneelavond een positieve gedachte. Wij hebben er weer alles aan gedaan om de avond zo goed mogelijk in te vullen en zo goed mogelijk te laten verlopen. Er zullen altijd kritische punten blijven. Er zijn zoals gewoonlijk ook buurtverenigingen en andere toneelverenigingen uitgenodigd. Dit heeft geresulteerd in het feit dat we 3 keer uit spelen kunnen. Het is altijd leuk om een toneelstuk nog een keer op te voeren. (Dan is al de moeite niet voor 1 x geweest !) Hoe vaker, hoe gekker. De vierde opvoering vertoont natuurlijk veel gelijkenis met de eerste. Maar de kop is er af. De sfeer wat meer ontspannen. De mogelijkheden om je mede-spelers aan het lachen te krijgen op toneel liggen wat meer open. Alhoewel de komische situatie aan het slot van het toneelstuk daar al dicht bij in de buurt kwam.

Het betekent natuurlijk wel dat de speelsters en spelers nu weer aan het repeteren zijn en de toneelbouwers bekijken hoe het toneel in de andere zalen neergezet moet worden. Daarna treedt voor de meeste toneelmensen een rustigere periode aan en gaan we alles in het voorjaar met zijn allen gezellig afsluiten.

Zou u een keer mee willen spelen, donateur willen worden, willen sponsoren of heeft u een briljant idee voor de toneelvereniging dan kunt u contact op nemen met Hans Smink (499228) of Nynke Benedictus (499348).

Nynke

VOLKSKERSTSAMENZANG

Een week voor kerst, werd de kerstboom in het dorpscentrum weer opgezet en werden de slingers, de ballen en de verlichting weer verzorgd door een aantal dorpsgenoten. Zo kon de vrouwenvereniging als eerste onder de kerstboom hun kerstfeest gaan vieren.

Op vrijdag, 22 december jl., werd er de volkskerstsamenzang gevierd. Om 19.45 kon men de kerkklokken in de verre omtrek horen, die met volle inzet geluid werden door Arie Spijksma.

Zo kwamen de kerkbezoekers één voor één binnen, in totaal waren er ongeveer 50 kerkgangers. Elinor van Dommelen opende om 20.00 uur de kerstdienst met: "de zin en de betekenis van het kerstfeest van vroeger en van nu". Alle gezongen kerstliederen werden begeleid door het accordeonorkest uit Sneek, zij waren in totaal met 18 accordeonisten.

Tussen de samenzangliederen en de schriftlezingen door speelden zij hun eigen kerstrepertoire. De overweging, vertelt door Gea Nanninga, had als boodschap: oordeel niet te snel over je medemens. Elinor gaf een toelichting over aan welk goed doel de opbrengst van de collecte zou worden geschonken, dit was voor de Clinic Clowns.

Tijdens een muzikaal intermezzo ging Albert Brandsma rond met de pong en werd er door de mensen royaal gegeven.

Zo liep het tegen half tien toen Elinor in het slotwoord alle medewerkers en het accordeonorkest bedankte voor hun inzet en medewerking in deze dienst.

Zij kregen nog een kleine attentie; een rode roos.

De kerstdienst werd afgesloten met gezamenlijk en staand te zingen het Ere Zij God. Hierna kon iedereen elkaar goede en fijne kerstdagen toewensen onder het genot van een kopje koffie en een kerstkransje. Tot volgend jaar.

Wat opvalt is dat het om deze tijd al klaarlichte dag is. In Nederland is het nu nog donker. De klok moet een uur vooruit; het tijdsverschil geeft aan dat we al een heel eind van huis zijn. Zonder te tanken komen we bij de grens met Roemenië. Ook hier weer lange rijen vrachtauto's. Wij kunnen zo doorrijden naar de eerste douanepost. Uitgebreid worden de passen bekeken en via de computer nagetrokken. Met een stempel mogen we verder naar de tweede controle. Deze wenkt ons door. Dan komt de Roemeense kant van de grens. Hier moeten we een visum kopen. Deze kunnen betaald worden met Nederlands geld. Totaal f 215,-. Van de f 300,- krijgen we bijna een miljoen Lei aan wisselgeld terug. Dat vult de beurs flink. We moeten opgeven hoe lang we blijven en waar we naar toe gaan. De vierde en laatste controlepost wil in de kofferbak kijken. Gelukkig hoeft de bagage er niet uit en kunnen we doorrijden.

Zo begint de reis in Roemenië

De wegen worden meteen een stuk slechter. Vlak na de grens probeert een man in een net pak naast een Mercedes ons te laten stoppen. Doorrijden zegt Gerrit. Het schijnt normaal te zijn dat malafide geldwisselaars buitenlanders proberen op te lichten. Langs de weg staan kilometers lang oude lege fabrieksgebouwen die soms meer weg hebben van een bult roest. Toch lijkt het erop dat in sommige gedeelten nog mensen werken.

Op grote reclameborden staat JR reclame te maken voor, hoe kan het anders, olie. Dallas is kennelijk nu pas op TV.

De stad Oradea die we inrijden is grauw en de walm en stank van uitlaatgassen hangt er als een deken overheen. Als we bij het eerste stoplicht stilstaan komt er een stel jongens op de auto af waarna ze ongevraagd beginnen de voorruit te wassen. Gerrit had ons van tevoren gewaarschuwd, maar als het je overkomt sta je vreemd te kijken. Doorrijden kan niet en als je ze geld geeft, komen er nog meer. De grote groep geeft toch een bedreigend gevoel en we zijn blij als het licht op groen springt en we zonder schade kunnen doorrijden.

Heel vreemd is ook dat we onderweg een paar keer om een doodgereden hond moeten heenrijden. Deze worden compleet kapot gereden zonder dat iemand het opruimt.

We rijden door naamloze dorpjes waarin de zijstraten niet meer zijn dan modderpaden. Het vervoer wat we tegen en achterop komen is vaak een paard en wagen met het hele gezin erop, inclusief oma. De slechte weg heeft voor de verandering heel beroerde stukken waarbij het soms net lijkt of je bij een boer over het erf rijdt. Af en toe moeten we stoppen voor een overstekend varken. Heel bijzonder is het om te zien dat de mensen in deze tijd van het jaar hun vetgemeste varken met hulp van familie en burens slachten. Dit is goed te zien omdat het gebruikelijk is in Roemenië dit aan de kant van de weg te doen. Bij het slachten wordt een Palinka gedronken (een zelfgebrouwd sterk drankje). Een feestelijke gebeurtenis.

Via de steden Cluj-Napoca en Reghin komen we uiteindelijk aan in Rastolita, een dorpje aan de rivier de Mures waar we de komende dagen te gast zullen zijn bij dominee Ferenc Nagy en zijn gezin. Vanaf de weg gaat het via een lang modderpad naar het hoger gelegen huis van Ferenc. We worden zeer hartelijk ontvangen. Gelukkig spreekt Ferenc goed Engels want het Hongaars wat in dit deel van Roemenië gesproken wordt is voor ons niet te volgen. We krijgen direct een glaasje ingeschonken, iets waar we volgens Gerrit maar aan moeten wennen want bij gastvrijheid hoort een borrel in Roemenië. Een ouderling komt langs om de werkkamer van Ferenc te veranderen in een slaapkamer voor twee personen waar de houtkachel wordt opgestookt.

Het warm eten dat klaargemaakt wordt bestaat voornamelijk uit puree met varkensvlees en smaakt tegen onze verwachting in prima. Geen pap na, maar een fles bier.

Na het eten lopen we naar het vlakbij gelegen kerkje van Rastolita wat net grondig opgeknapt is.

Wat binnen direct opvalt is de plafondschildering. Op vierkante panelen zijn verschillende bijbelse taferelen geschilderd. Ook zijn er panelen met de namen van degenen die meegelopen of bijgedragen hebben aan de bouw. Ook de familie Wapstra- de Jong en de kerkelijke gemeente uit Borger staan vermeld. Natuurlijk heeft Egbert meer belangstelling voor de kachel: een tot houtkachel omgebouwde oliedrum. Ferenc legt uit dat zo'n kachel de kerk veel sneller kan opwarmen dan een tegelkachel. Een uur van tevoren opstoken is voldoende.

's Avonds praten we met Ferenc over de toestand in Roemenie, met name over de armoede. Zijn salaris is gemiddeld 100,- DM per maand. Gelukkig kan hij kosteloos over het huis beschikken dat eigendom van de kerk is.

Het water in de badkamer komt uit een eigen put. Om het warm te maken kan de houtgestookte boiler gebruikt worden, maar we behelpen ons met koud water uit een gammele kraan boven de badkuip.

Als we op de slaapkamer komen is het er bloedheet omdat de houtkachel niet te temperen is. We laten de deur openstaan, waardoor de meeste warmte wegtrekt en nadat we de belevenissen van deze dag met z'n drieën hebben besproken gaat we naar bed.

Zondag 12 december

Na alweer een goede nachtrust gaan we ontbijten. Ferenc is al druk in de weer met de voorbereidingen van zijn preken. Hij moet vandaag de diensten leiden in drie gemeenten en in twee daarvan worden ook nog ambtsdragersverkiezingen gehouden. 's Morgens half elf gaan we mee naar de dienst in Rastolita. In de kerk zitten ongeveer 35 leden. De vrouwen links, de mannen rechts en de kinderen voor in de zaal. Het valt op dat de kinderen, ook al zitten ze naast elkaar, zich keurig gedragen. De vrouw van Ferenc speelt op een orgeltje en is voorzanger. De preek is voor ons onverstaaanbaar. Als er gebeden wordt moeten we gaan staan. Dit gebeurt een keer of vijf. Het enige wat bekend in de oren klinkt is het "amen". Na afloop van de dienst deelt Gerrit mutsen uit aan de kinderen.

Als we weer thuis zijn vertrekt Ferenc met zijn vrouw meteen weer naar de volgende kerkdienst. Een vriendin van zijn vrouw komt voor ons koken. Helaas spreekt zij geen woord Engels. Het eten smaakt prima. Onze kokkin werkt maar door bij het aanrecht en wil niet bij ons komen zitten om mee te eten. Het verschil tussen mannen en vrouwen is hier kennelijk groter dan wij gewend zijn.

Het is prachtig weer en na het eten gaan Egbert en Albert een stukje wandelen in de mooie bergachtige omgeving.

Om half drie staan we te wachten om mee te rijden naar de kerkdienst in Lunca Bradului, de gemeente die via de familie Wapstra ondersteund wordt. Ferenc komt laat aan zodat we met hoge snelheid over de slechte, gladde wegen moeten rijden om de mensen niet te lang te laten wachten. Na enkele mislukte pogingen lukt het ons ook om, achter Ferenc aan, het gladde pad vanuit het dorp naar de kerk omhoog te rijden.

De kerkleden zitten al op ons te wachten in een kleine ruimte bovenin het kerkje. Dit smalle kamertje wordt gebruikt omdat het te koud is om voor de twintig mensen de kerkzaal warm te stoken. Op vier banken zitten we dicht op elkaar en vlak tegenover elkaar. Een heel speciale ervaring.

Na de dienst volgt de ambtsdragersverkiezing door handopsteking. We verstaan er niets van, maar als we ook "meestemmen" zit de stemming er goed in. Een grapje kunnen ze wel waarderen. We bekijken de kerkzaal met lampen van de firma From en het orgeltje dat uit Ossenzijl komt.

Terug in het dorp moeten we mee naar het huis van de "curator". Hij woont met zijn gezin bovenin een flat. Goed zichtbaar is dat het onderhoud er de laatste jaren bij ingeschoten is en een lift ontbreekt al helemaal. Toch worden we ook hier weer erg gastvrij ontvangen en kun je zien dat ze er veel van hun weinige geld in hebben gestoken om het ons naar de zin te maken.

Als we weer thuis zijn maken we kennis met Bondi, de plaatselijke winkelier en vriend van Ferenc, die vorig jaar ook de kerstpakketten geleverd heeft. Deze methode voldoet veel beter dan het meenemen vanuit Nederland. De producten zijn bekend, de behoefte is bekend, de inkoop is goedkoper, er zijn geen transportkosten en de plaatselijke winkelier houdt er ook nog wat aan over. Er moeten 55 pakketten gemaakt worden. Ferenc heeft van de vorige keren een nauwkeurige boekhouding bijgehouden. De mensen hebben zelfs getekend voor ontvangst. Als de kosten voor het standaardpakket (meel, macaroni, olie e.d.) opgeteld zijn blijkt dat er nog geld over is. Er worden nog een paar "meer luxe" dingen bij gedaan zoals chocola, zeep en smeerkaas. Gerrit heeft een tas vol kleinigheden en kaarsen meegenomen die over de pakketten verdeeld zullen worden. Bondi zal

de pakketten klaarmaken in de plastic zakken die we meegenomen hebben. Afsproken wordt dat ze woensdagniddag uitgedeeld worden.

Ondertussen belt Sietske met Gerrit. Terwijl het hier helder vriesweer is, stormt en regent het in Nederland. Het gaat gelukkig goed thuis. Als Bondi en zijn gezin vertrokken is praten we met Ferenc over de kledingacties en over de kleding van de mensen in de kerk, die er nog goed uitzien. We vragen ons af of het nog nodig is dat er gebruikte kleding vanuit Nederland opgestuurd wordt. De laatste zending van tien kuub heeft immers f 750,- gekost. Als het geen zin heeft kunnen we dat geld beter zo geven.

Dit blijkt een misverstand. Ferenc zegt dat de kleding na de kerkdienst vervangen wordt voor oude kleren. De kledingacties voorzien in een grote behoefte. De kleding wordt gesorteerd en van een prijsje voorzien opgeslagen in de schuurtje bij de pastorie. De mensen uit de omgeving kunnen dan voor weinig geld hier inkopen doen. Nieuwe kleren kunnen ze niet kopen en deze zijn ook vaak van slechtere kwaliteit. Dat de totale opbrengst terugloopt komt omdat de mensen eenvoudig geen geld hebben.

Inmiddels is het al 11 uur geworden en gaan we naar bed. Ferenc is zichtbaar vermoeid na een voor hem erg drukke zondag.

Maandag 13 december

Vandaag gaan we naar Lunca Mures waar Gerrit met een groep andere Nederlanders 9 jaar geleden een bejaardentehuis heeft opgeknapt. We vertrekken om 10.00 uur en als we in Brincovenesti afslaan van de hoofdweg richting Lunca Mures wordt het echt slalommen om de gaten in het wegdek heen. Voor een spoorwegovergang moeten we stoppen. De spoorbomen zien er zo slecht uit dat het ons verbaast dat ze nog werken. De waarschuwingslampen zijn al jaren geleden verdwenen. Als we na een kwartier wachten beginnen te twijfelen of ze nog wel omhoog willen, komt er toch nog een trein langs.

In Lunca Mures gaan we eerst naar de familie Demeter. Dit is een gezin met twee jonge kinderen die een paar jaar geleden de oude kinderwagen van Egbert en Rieky gekregen hebben. Hierdoor hebben ze contact met hen ge-

kregen. Vanuit Nederland ondersteunen ze de familie en wordt de correspondentie via een vertaalbureau onderhouden. Dit bezoek is een grote verrassing en als we het erf opstappen weet de vrouw niet wat ze ziet. Jammer genoeg kunnen we haar weinig duidelijk maken maar je kunt zien dat ze compleet overdonderd is door ons bezoek en de dingen die we meegebracht hebben. Natuurlijk is er weer koffie en Palinka en in het sobere huisje zien we allerlei dingen die Egbert en Rieky haar eerder toegestuurd hebben. We kijken nog even rond in huis en op het erf. Vol trots laat ze het vetgemeste varken zien. Met de belofte dat we om vijf uur terug komen als haar man Bela en de kinderen thuis zijn gaan we naar het huis van Janus.

Janus is een goede kennis van Gerrit sinds de verbouwing van het bejaardentehuis. Hij is niet thuis en we rijden door naar de schoonmoeder van Janus. De oude vrouw zit midden in een donker kamertje darmen van een pas geslacht varken schoon te maken. Deze worden gebruikt om worst van te malen. Op een soort fornuis staat een pot met spek te koken. Een zeer bijzondere tafereel.

De vrouw begroet ons allerhartelijkst. Gerrit geeft haar een paar nieuwe hoge schoenen. De versleten oude gymschoenen trekt ze uit en Gerrit helpt haar in de nieuwe schoenen. Ze is erg blij met de schoenen uit "Ollanda".

Dan komt Janus binnen. Onze komst in het dorp is kennelijk niet onopgemerkt gebleven. Heel uitbundig begroet hij Gerrit. Ook wij worden met een kus begroet. Door zijn stoppelbaard voelt dit heel ongewoon aan. Je kunt merken dat hij dolblij is met het bezoek uit Nederland en in een taaltje van Hongaars/Duits, handen en voeten legt hij ons uit hoe het varken geslacht en kaal gebrand is. We treffen het want de hele familie is bezig met het slachten. Met iedereen maken we kennis en als we naar binnen gaan staan er al drie borden klaar. De mensen zijn allerhartelijkst in hun omgang met de gasten maar er hangt een vreemde lucht in het kamertje dat er naar onze begrippen niet uit ziet. De onvermijdelijke Palinka komt weer op tafel. De borden staan klaar maar het idee dat we hier gaan eten geeft ons een onbehaaglijk gevoel. De mensen zijn echter zo gastvrij dat we niet durven te weigeren. De soep die op tafel komt heeft een vreemde bruine kleur en er drijven alleen een paar stukken vlees in. Geluk-

kig mag Egbert inscheppen en kunnen we hem zonder dat de anderen het verstaan duidelijk maken dat één keer opscheppen wel genoeg is. Ook de smaak is niet te omschrijven maar we krijgen het toch door de keel. Dan volgt de puree met vlees waarvan we, met als excuus dat we geen honger hebben, zo weinig mogelijk opscheppen. Toch smaakt het nog redelijk en tenslotte is er koffie. Al met al is het een ervaring die bijna niet te beschrijven is. Zeker als je beseft dat deze mensen het beste wat ze hebben voor hun gasten voorzetten.

Met Janus gaan we het plaatselijke houtfabriekje bekijken. Met primitieve machines en veel handwerk wordt vanuit blokken hout dunne strookjes geschaafd waarvan later zonwering gemaakt wordt.

We beloven dat we in de namiddag terugkomen om bij hem te eten en gaan naar Brincovenesti waar de plaatselijke dominee Josef Sekele woont die in Utrecht gestudeerd heeft. Gerrit zegt dat hij heel belangrijk is in de advisering bij de hulpverlening vanuit Nederland. Helaas is Josef er niet maar als we willen vertrekken komt hij thuis. Het is opmerkelijk hoe vloeiend hij Nederlands spreekt en we praten met hem over de toestand in Roemenië in het algemeen en in het bijzonder over de streek. Het is geen bemoedigend verhaal. Als we afscheid nemen zeggen we toe geld achter te laten bij Ferenc voor de ondersteuning van het jeugdwerk.

Terug bij Janus laat hij ons vol trots zijn sterk vervuilde stal zien met een paar koeien en paarden. Op een enthousiaste en komische manier praat hij achter elkaar door. Hij doet net zolang door tot we het min of meer begrijpen. In zijn muf ruikende donkere kamertje stookt hij de kachel op. Hij laat ons het huis van zijn zoon zien die de hele week van huis is om in Hongarije te werken. Uitgebreed gaat hij in op de mogelijkheid om hier te logeren en vakantie te houden. Alles "kein problem".

Dan gaan we een kijkje nemen in een plaatselijk café. De kroeg onder een huis in de hoofdstraat doet meer denken aan donker hol. Egbert en Albert moeten gebukt lopen. In het halfdonker zitten de sommigen in hun oude kleren als geesten voor zich uit te kijken. Toch is het behoorlijk druk en de mensen komen om ons heen staan alsof wij van een andere planeet komen. Dat gevoel hebben wij trouwens ook. De mensen zijn blij ons te zien ondanks het feit

dat ze er getekend uit zien door de omstandigheden. Gerrit wijst mannen aan die de tong of vingers zijn kwijtgeraakt onder het bewind van Ceausescu. Helaas is het drankgebruik groot. Voor een paar Lei kun je even uit de zorgen stappen.

Dan lopen we terug naar de familie Demeter. Bela en de kinderen zijn inmiddels thuis. Als we in het donker komen aanlopen, merken we dat ze al op de uitkijk staan. We worden hartelijk ontvangen en proberen elkaar wat duidelijk te maken. Dat lukt maar een klein beetje. Met veel plezier oefenen we wat woorden met behulp van plaatjes uit een schoolboek van de kinderen.

We maken hen duidelijk dat we vrijdag weer naar huis gaan en dat we geen tijd hebben weer langs te komen.

Bij Janus en Elisabeth staat het eten klaar, puree met worst. Het went al.

Als we terugrijden naar Ferenc moeten we voor de derde keer stoppen bij de spoorwegovergang. Op de Wereldomroep horen we de aandelenkoersen in Nederland. De AEX is weer flink gestegen. Wat een tegenstelling midden in deze armoede.

In de stromende regen rijden we het laatste stuk in Rastolita naar het huis van Ferenc. Het onverharde pad door het dorp is veranderd in een modderpad. De avond brengen we door in gesprek met Ferenc, natuurlijk weer over de toestand in zijn land.

Gerrit geeft hem het geld wat hij voor verschillende doelen heeft meegenomen in Duitse Marken. Dit geld heeft het voordeel dat het bewaard kan worden. De Roemeense Lei devalueert zo snel dat het direct uitgegeven moet worden.

Voor het ontvangen geld schrijft Ferenc kwitanties uit waarop de bestemming staat.

Dinsdag 14 december

Vandaag gaan we naar het toeristische dorpje Gurund om wat aardewerk of iets dergelijks te kopen. Na het ontbijt pakken we de kaart erbij en blijkt de afstand ongeveer 100 km te zijn. Als we vertrekken sneeuwt het licht. De weg is zoals gebruikelijk weer slecht tot zeer slecht en soms gaat het over in kasseien. Onderweg weer varkensslachterijen en als we blijven staan om het te filmen worden we spontaan

uitgenodigd voor een Palinka. Ook de burens komen aanlopen en willen graag op de film.

Als we na een voor ons gevoel lange rit in Gurund aankomen valt het op dat dit dorp geprofi-teerd heeft van het toerisme. Langs de weg staan huis aan huis winkeltjes waarvan de helft open is. Overal hangen geweven kleden, schapenvachten, gevlochten manden, aardewerk, houtsnijwerk en dergelijke. De verkopers doen hun uiterste best om ons iets te verkopen. De prijzen zijn voor onze begrippen laag, maar afdingen hoort er hier bij. De verdiensten zijn hier hoog genoeg.

Met de autokoffer vol gaan we terug om onderweg nog iets te eten. Net buiten Reghin staat een voor Roemeense begrippen prachtig restaurant. Van binnen valt het tegen, maar voor een tientje per persoon kunnen we uitgebreid eten en drinken.

Als we "thuis" komen moeten we alweer mee-eten, maar dat kunnen we uitstellen tot half negen. De spaghetti smaakt desondanks prima waarna we tot laat in de avond praten over poli-tiek en godsdienst. We zijn benieuwd hoe het morgen gaat bij het uitdelen van de pakketten en spreken met Ferenc af dat we na afloop met zijn gezin en het gezin van Bondi, de winkelier gaan eten op onze kosten in het hotel in Reghin. Hij wil er eerst niets van weten, maar hij heeft weinig keus.

Woensdag 15 december

Vanmorgen gaan we wandelen. Vanachter de kerk lopen we het pad op de heuvels in. Het sneeuwt licht en het uitzicht en de bossen zijn prachtig. Dat er een oude accu op de kop in de berm ligt verbaast ons niets. Het milieu is nog lang niet aan de beurt in dit land. Na een lange wandeling wordt het tijd terug te gaan, maar daarvoor moeten we de rivier de Mures over-steken. Uiteindelijk vinden we een gammele hangbrug die glad is door sneeuw en ijs.

Als Egbert aan de overkant is weten we zeker dat wij er ook over kunnen en langs de weg lopen we terug naar Rastolita. In het dorp staat een vrouw de was te toen in een ijskoud stroompje met grote rubber handschoenen aan. Bij het postkantoor staan de mensen in de rij bij een telefoon die aan de buitenmuur beves-tigd is. We schatten dat we ongeveer 15 kilo-

meter gelopen hebben en volgens Egbert en Gerrit was dat minstens 5 kilometer te veel.

Het eten staat al klaar, soep en aardappelsala-de, lekker.

's Middags rijden we naar Bondi om de 55 pak-ketten in te laden.

Met twee auto's rijden we naar Lunca Bradului waar in het plaatselijke café de pakketten zul-len worden uitgedeeld. De kerk is door zijn hoge ligging niet goed bereikbaar met dit weer. In het café worden een paar tafels bij elkaar geschoven waarna enkele vrouwen uit de ge-meente brood en zelfgebakken cake op tafel zetten. Ferenc treedt op als tolk en in zijn toespraakje bedankt hij ons dat we de moeite hebben genomen en een lange reis hebben ge-maakt om vanuit Nederland voor de kerstdagen naar Roemenië te komen om het geld en de pak-ketten te brengen.

Als we te horen krijgen dat er meer sneeuw verwacht wordt besluiten we niet vrijdag maar morgen al af te reizen naar huis. We drinken koffie en fris. Het kost moeite om de mensen te overtuigen dat dit niet het goede moment is om een Palinka te drinken.

Bij de auto worden de pakketten uitgedeeld. Ferenc heeft een lijst met namen en op afroep wordt het pakket afgegeven.

Terug in het café probeert de dochter van de curator in een paar woorden Engels, die ze ge-leerd heeft van de TV, ons te bedanken. Ze is erg zenuwachtig en je kunt merken dat ze zich hier speciaal op had voorbereid.

Als we terugrijden, gaan we door naar Reghin. Terwijl het in Lunca Bradului sneeuwt, regent het in Reghin, wat toch zo'n 100 meter lager ligt. Het is gezellig als we met 8 personen uit-gebred eten en drinken. Voor minder dan 50 Mark is alles betaald. Op de terugweg moeten we mee naar de winkel van Bondi waar we wat flessen wijn meekrijgen voor thuis.

Donderdag 16 december

Nadat we afscheid genomen hebben, begint de terugreis. Vooral het eerste stuk hebben we last van de sneeuw, maar de weg is goed berijd-baar. We rijden via Tunca Mures terug omdat deze weg minder heuvelachtig is. We moeten zo wel meer kilometers maken, maar kunnen door-rijden tot we in de avond voor de grens van Oostenrijk weer overnachten. In het hotel in

Mosonmagyaróvár kiezen we weer voor de zelfde kamer waar we op de heenreis ook overnacht hebben. Het valt ons op dat nu we uit Roemenië komen hetzelfde hotel er opeens veel beter uitziet dan toen we uit Nederland kwamen. Voor het eerst sinds dagen kunnen we weer douchen. We kunnen zelfs op onze kamer met de TV de gemaakte video bekijken. Een goed geslaagde herinnering.

Vrijdag 17 december

De terugreis over de autobaan verloopt vlot. Het mooie weer 's morgens verandert in regenachtig en winderig weer later op de dag, maar 's avonds na een bezoek aan de Mc Donalds in Duiven komen we rond negen uur weer veilig thuis aan en kunnen we terugzien op een onvergetelijke ervaring.

Gerrit Wapstra,
Egbert Conradi,
Albert Conradi.

COPY COPY COPY COPY COPY COPY COPY COPY COPY COPY COPY COPY COPY COPY

INLEVEREN COPY VOOR DE VOLGENDE DORPS-SCHOOLKRANT GRAAG
VOOR 16 MEI BIJ G HOEKSTRA , DE KRANT KOMT BEGIN JUNI UIT.

DE REDAKTIE

MINIPLAYBACKSHOW

In het weekend na de jaarwisseling werd traditiegetrouw de miniplaybackshow gehouden in Het Dorpscentrum.

Om tot een goed programma te komen moest de organisatie (Korry Baylé en Tecla Nieuwenhuis) een aantal zaken voorbereiden.

Ook de kinderen moesten zich voorbereiden. Hebben we muziek? Is er een video? En tijdens het oefenen komt steeds weer de vraag of de kerstboom wel overeind blijft. Na het oefenen lekker spelen..... en natte sokken halen in de sneeuw. En dan nog die spanning..... is iedereen weer op tijd beter van een buikgriep? De periode van voorbereiding werd afgesloten met de generale. Oei, er ging nog wel het een en ander mis. Maar 's avonds zou het zeker veel beter gaan.

Het niveau van de optredens was ook dit jaar hoog. Er deden zelfs erg jonge kinderen mee.

De terechte winnaar werd Sister Act. Dit bleek een Super Act te zijn. Annet van der Steege, Louise Scheltinga, Janneke Rijpma, Martsje de Kroon, Samantha van der Hoorn, Miranda Bethlehem, Marianne Elshof, Linde van de Steege en Anja Kester zetten deze act voortreffelijk neer. Er was veel aandacht besteed aan de aankleding van het geheel. Het voortreffelijke grimewerk van Hilda Baas, Sita Huitema en Wieke Dijk maakten het compleet.

Ook de winnaars van de tweede prijs brachten een mooi nummer voor het voetlicht. Corrie Huitema en Nienke van Dijk lieten playback van een hoog niveau zien tijdens het nummer van Twarres met als titel Wêr bisto.

Dat de jury, bestaande uit Pietsje de Vos, Lieuwe Dirksma en Coby de Boer het moeilijk hadden, bleek uit het feit dat de derde prijs met miniem verschil werd toegekend aan K3.

Mayke Baas, Antsje de Kroon en Vera Thijssen playbackten het nummer Mama heya mama.

Ook hadden ze hier nog een schitterend dansje bij bedacht.

Aan het eind van de avond kon Gerda Schuurer de prijzen uitreiken aan de winnaars. Ook dit jaar werden de prijzen beschikbaar gesteld door veehandel Bonne Speerstra.

Dankzij het enthousiaste publiek (volgend jaar iets meer opa's en oma's en andere fans) en de medewerking van de "familie" Vermeulen kon de organisatie terug kijken op een geslaagde avond.

Enkele dagen later.....

- Hé, we staan in de krant.
- Komisch: de foto's zijn verwisseld.
- Foto's worden uitgewisseld, zelfs via e-mail.
- Met z'n allen film kijken en gebak eten.
- Eén van de kinderen wil nu al weer beginnen met oefenen voor volgend jaar.

DE MOEITE WAARD

Feestcommissie Sonnega-Oldetrijne

**M
E
D
E
D
E
L
I
N
G
E
N**

Het is hartje winter. De leden van de feestcommissie zijn met hun gedachten bij het dorpsfeest en treffen nu al de nodige voorbereidingen. In dit kader zijn er een aantal nieuwtjes te melden.

Vernieuwde samenstelling

In de feestcommissie is afscheid genomen van Grietje Postma. Korry Balyé gaat een deel van haar taken overnemen. Alle taken binnen de feestcommissie zijn opnieuw verdeeld.

De samenstelling van de commissie is nu als volgt:

Fokke Dijkstra, voorzitter	(tijdelijk tel. 0513-681577)
Pieter Bethlehem, secretaris	(tel. 614085)
Wytse Spijksma, penningmeester	(tel. 499305)
Sjirk Nieuwenhuis, lid	(tel. 499415)
Korrry Baylé, lid	(tel. 616191)

Voor de verhuur van materialen kunt u terecht bij Wytse Spijksma.

Programma Dorpsfeest

Nieuwe bezems vegen schoon. Wie dit spreekwoord kent, weet al enigszins wat er aan de hand is. Het programma voor het komende dorpsfeest zal er iets anders uit gaan zien dan u gewend bent. Dit is ook het enige wat we hierover op dit moment kwijt willen. U mag in spanning het programma afwachten.

Bonte Avond

De Bonte Avond is een onderdeel dat in ieder geval gehandhaafd blijft.

Om de feestcommissie wat meer lucht te geven, zijn Nynke Benedictus en Anneke Bergman bereid gevonden om de organisatie van de Bonte Avond op zich te nemen.

Uiteraard zal alles gebeuren in overleg met de feestcommissie.

Wie zich nu al wil aanmelden, kan dit gerust doen. De telefoonlijnen van Nynke (tel. 499328) en Anneke (tel. 499230) staan hiervoor open. We wensen iedereen succes met de voorbereidingen.

DORPSFEEST SONNEGA-OLDETRIJNE

15, 16 en 17 juni 2001

Virussen

Helaas is er deze keer geen stukje uit Zuid-Afrika, omdat de computer van Grietje geveld is geweest door twee verschillende virussen.

En u weet het.... antibiotica helpt niet bij virussen.